

Người Bạn Xấu Số

Hà Hải Nam

Vượng là bạn rất thân của tôi ở những năm trung học và đại học, tôi và Vượng cùng trúng tuyển kỳ thi vào lớp đệ thất (lớp 6) trường trung học Nguyễn Khuyến, Nam Định niên khóa 1952-1953, di cư vào Nam chúng tôi lại cùng học với nhau 4 năm tại Chu văn An. Vượng rất đẹp trai, con nhà giàu, cao to, vui tính, hào hoa phong nhã, đối xử với bạn bè rất chí tình và rộng rãi về tiền bạc. Những đức tính này đã thể hiện nơi con người của Vượng ngay từ những năm còn là cậu học sinh bé bỏng tại Nam Định. Mỗi lần có trận túc cầu nào hay là Vượng rủ tôi đi coi và bao vé. Vào những ngày hè oi ả, 2 đứa thường rủ nhau đi tắm sông, con sông ngăn cách 2 tỉnh Thái Bình và Nam Định. Có lần Vượng xem chết đuối, tôi liều lĩnh nhảy xuống cứu, may sao cả 2 đứa đều thoát chết. Ở Nam Định chúng tôi có khá nhiều kỷ niệm: những lần đạp xe ra Nang Tĩnh, chợ Ròng hay đạp đò qua Thái Bình chơi. Cha mẹ Vượng là chủ một tiệm bán vải lớn ở ngay phố Khách Nam Định nên Vượng dư giả về tiền bạc.

Di cư vào Nam, cha mẹ Vượng lại tiếp tục kinh doanh ngành vải lụa, ông bà mở một tiệm ngay trên đường Phan

đình Phùng. Tình bằng hữu giữa 2 chúng tôi vẫn khăng khít như xưa. Vượng luôn luôn có hào khí giúp đỡ bạn bè khi gặp hoạn nạn hay bị hiếp đáp, Vượng là người khí khái, liêm chính, căm thù bất công, ghét nịnh bợ... Lên Đại Học, vì ngoài tầm tay kiểm soát của cha mẹ nên Vượng chơi nhiều hơn học, vả lại càng ngày cậu càng đẹp trai nên các nữ sinh viên mê cậu đả đốn để làm cậu mất ăn, mất học. Năm đầu học PCB, năm sau chuyển sang Luật Khoa, rồi Văn Khoa, Dược khoa ...vv.....Sau khi đã chạy vòng quanh các phân khoa, Vượng thấy chữ nghĩa không còn là món ăn hợp khẩu vị nữa. Sau 2 lần xem diễn hành thời đệ nhất Cộng Hòa, nhân ngày Quân Lực và ngày Quốc Khánh qua hình ảnh của các binh chủng Hải Quân, Không Quân, Thiết Giáp, Bộ Binh, Nhảy Dù, Biệt Động Quân, trong đầu óc Vượng đã có sự thay đổi về cái nhìn và sự lựa chọn cho tương lai của mình. Hình ảnh những đoàn quân đi ngang qua khán đài danh dự đã thay thế cho hình ảnh những giáo sư giảng bài thao thao bất tuyệt về lịch sử, văn hóa, chủng tộc hay những phát minh mới về khoa học, toán học...vv.... trên bục giảng. Những giáo sư tiến sĩ, thạc sĩ thần tượng của Vượng trước kia giờ đây được thay thế bằng những người hùng trong quân đội và Vượng ước ao một ngày nào đó sẽ là một trong số các chiến sỹ này, tên tuổi và thành tích được báo chí đăng tải, huy chương được cấp trên gắn trên quân phục trước hàng quân. Từ những suy tư đó, chàng quyết định giã từ bút nghiên để theo đuổi binh nghiệp. Liệu Vượng có thuyết phục được cha mẹ để xin gia nhập quân đội không, thời buổi đất nước chiến tranh, loạn ly như thế này, sống chết kề bên nhau ít có bậc sinh thành nào mà lại muốn cho con mình sông pha ngoài trận địa cả bởi lẽ chẳng ai muốn trên đầu chít vành khăn tang. Thế nhưng nhờ tài

ăn nói khéo léo, cha mẹ đã bằng lòng cho Vượng gia nhập quân đội với nỗi lo âu ấp ủ trong lòng, nhất là mẹ, thờ ngắn, thờ dài. Sống chết có số cả bà ơi, hơi đâu mà lo cho giảm thọ, cha Vượng nói.- Vượng lại càng yên tâm và phấn khởi hơn với câu nói của cha.

Vượng nộp đơn tình nguyện vào trường BB Thủ Đức, đơn xin gia nhập đã được chấp thuận và chờ ngày vào quân trường. Ngày trình diện đã đến, Vượng đến trình diện tại trung tâm 3 tuyển mộ nhập ngũ rồi được chuyển đến Liên Trường Võ Khoa Thủ Đức. Các SVSQ khóa đàn anh đã sẵn sàng đón tiếp các tân khóa sinh tại sân Vũ đình Trường và một màn chạy tập thể vòng quanh sân bắt đầu. Chạy hết 1 vòng sân, các chàng thư sinh mệt nhoài, thở hổn hển. Vượng cũng vậy thở hổn hển và thầm nghĩ đây là bài học đầu tiên trong quân ngũ, còn những bài học kế tiếp nữa là gì ? Hãy chờ xem !!! Khóa học bắt đầu, sau ngày nhập trại 1 tuần, với những buổi học trong hội trường hoặc ngoài trời nắng chang chang mồ hôi chảy nhễ nhại, Vượng vẫn cảm thấy vui, thích thú và chấp nhận tất cả những vất vả trong quân trường cũng như ngoài đơn vị trong tương lai. Chàng nghĩ “ quân trường đổ mồ hôi, chiến trường bớt đổ máu “. 4 chữ “ Cư An Tư Nguy “ mà Vượng đã đọc được trên huy hiệu của các SVSQ trường BB- TĐ về phép , bữa nay lại thấy xuất hiện trong quân trường , làm Vượng nghĩ tới những chiến công oanh liệt của tổ tiên, nhờ có Cư An Tư Nguy, đã đánh bại quân ngoại xâm và bảo vệ được sự vẹn toàn lãnh thổ. Vượng thấy đau lòng và xót xa cho sự điêu linh của đất nước bị chia đôi như ngày nay và tâm nguyện sẽ noi gương tổ tiên. Thế rồi thời gian 10 tháng thụ huấn trôi qua, ngày lễ mãn khóa đã đến, được gắn lon chuẩn úy và cuộc đời trong quân trường chấm dứt kể từ giờ phút này.

Thời gian xả hơi đã hết, chàng lên đường đi trình diện đơn vị. Vượng đã chọn Sư Đoàn 22 BB làm căn nhà trú ngụ đầu tiên của chàng trong cuộc đời binh nghiệp, tiểu đoàn của đặt bản doanh tại Kontum, tại đây chàng đã từng tham dự các trận chiến ác liệt tại Tân Cảnh, Dak Tô, Toumorong. Những năm còn lại trong đời binh nghiệp, V thuyết chuyển qua Buôn mê Thuật, Phú Bổn, rồi Tây Ninh, Chương Thiện, Long Khánh, Phú Yên.....vv.....Bốn vùng chiến thuật đều in dấu chân của Vượng, từ SĐ 22-BB qua SĐ23,... tham dự trận mùa hè đỏ lửa 1972 tại Kontum, trận Long Khánh 1975. Tuy phải hành quân cực nhọc qua những vùng rừng núi, sinh lầy nhưng Vượng vẫn vui vẻ chấp nhận. Những lần về phép V thường đưa vợ con đi dạo phố Lê Lợi, Nguyễn Huệ, Catinat, vợ chồng âu yếm nhau, cha con thương yêu nhau, cảnh gia đình sum họp thật đầm ấm.

Thế rồi vận nước đổi thay, trở thành kẻ “bại trận bất đắc dĩ” bị đi “học tập cải tạo” như bao nhiêu những quân nhân khác của QLVNCH. Trong “trại tù cải tạo” chàng vẫn sống hiên ngang, không luồn cúi, không nịnh bợ, chống bất công nên chàng đã trở thành “đối tượng cần phải thanh toán” của bọn cán bộ quản giáo trại. Vượng bị gọi lên văn phòng quản giáo thường xuyên và bị hăm dọa đủ điều, hành hạ đủ kiểu nhưng chàng vẫn không một chút mảy may sòn lòng. Vốn là một người khí khái nên phải tìm cách thoát khỏi những cảnh chướng tai, gai mắt này. Ngày đêm suy nghĩ tìm phương thức để thực hiện ý đồ, móc nối được 2 bạn tù có cùng chí hướng với anh, một xuất thân từ VBQGVN và một từ BB- TĐ làm bạn đồng hành và cùng nhau bàn định kế hoạch. Thoạt đầu 3 người dự định cướp vũ khí, bắn chết tất cả lính trong trại rồi tẩu thoát, nhưng sau khi suy tính kỹ lưỡng, mưu kế này khó thực hiện và có thể sẽ thất bại. Kế

hoạch thứ 2 là cướp súng của lính dẫn tù đi lao động ngoài trời, giết hết chúng rồi tẩu thoát. Cả 2 phương cách trên nếu thành công thì sẽ để lại một đại họa cho những bạn tù còn lại: có thể chúng sẽ “bắn bỏ” tất cả những bạn tù còn lại. Không được, không được, không thể làm thế được, chàng nói. Sau cùng cả 3 đều bằng lòng với kế hoạch “vượt ngục” vào ban đêm và chấp nhận bỏ xác tại chỗ nếu bị những viên đạn vô nhân đạo của những tên lính gác kết liễu cuộc đời. Kế hoạch đã được 3 người hoạch định sẵn, chờ ngày thuận lợi thì hành. Vào một đêm mưa tầm tã, 3 người thực hiện kế hoạch vượt ngục như đã dự tính nhưng rủi thay, chỉ mới vừa chui qua hàng rào của trại thì tên lính canh trại phát hiện, một loạt đạn bay ra từ nòng súng AK47 đã kết liễu cuộc đời của 3 tù nhân vượt ngục. Ba chiến sĩ can trường của QLVNCH đã vĩnh viễn ra đi đến nơi an nghỉ cuối cùng mang theo tình thương yêu gia đình, bạn bè, chiến hữu và tổ quốc. Mỗi người đều để lại cho gia đình một nỗi mất mát lớn lao, riêng Vương đã để lại một vợ, hai con và một gánh nặng cho gia đình mình gia đình vợ. Từ sau ngày Vương bị đi học tập cải tạo, 3 mẹ con chị Lan vợ của Vương về sống với cha mẹ.

Từ ngày chị Lan biết được cái chết bi thảm của chồng, cuộc sống của chị trở thành vô nghĩa. Chị đã mất đi một người chồng rộng lượng, bao dung, các con của chị mất đi một người cha kính yêu nhất. Có lúc chị đã muốn kết liễu cuộc đời nhưng chị không đủ can đảm để thực hiện và lại chị còn vương vấn tình cảm với cha mẹ, anh chị em, nhất là đối với 2 đứa con trai của chị mới vừa 9 và 4 tuổi đời. Hàng ngày chị phải lặn lội buôn bán ngoài chợ trời để kiếm tiền nuôi con, chiều về phụ giúp cô em gái cho “quán chè đầu hẻm” để tăng thêm tài chánh cho gia đình chị. Hôm

nay là ngày giỗ đầu của Vương, chị Lan bỗng con về nhà cha mẹ chồng để nhang đèn cho chồng. Trong lúc chị đang đứng trước bàn thờ chồng chấp tay khăn vái, đưa con trai út của chị chạy tới hỏi: khi nào bố mới về hỏi mẹ? Câu hỏi của một đứa trẻ ngây thơ 5 tuổi đời đã làm cho mẹ nó khóc nức nở, nó lại càng thắc mắc hơn và hỏi tiếp: sao mẹ lại khóc? Chị Lan vội vã bỗng con, đặt một nụ hôn trên má nó và nói: bố sắp về rồi con, con ngoan bố sẽ về sớm. Sau những nghi thức cúng vái, cơm nước xong, cha mẹ chồng gọi chị vào phòng kín nói chuyện. Bà mẹ chồng với nét mặt đăm chiêu buồn rầu nói: bố mẹ đã móc nối được một chỗ để vượt biên, chỗ này đáng tin cậy lắm. Con có muốn đi cùng bố mẹ không, bố mẹ sẽ lo chi phí cho 3 mẹ con, con khỏi bận tâm về chuyện này, nhưng mà nhớ kỹ là con phải giữ hết sức bí mật, không được tiết lộ cho bất cứ ai, nguy hiểm lắm đấy. Ông cha chồng nói thêm vào: ở lại thì không sống nổi với tụi quỷ đồ này đâu con, chúng sẽ bóc lột đến tận xương tận tủy, chúng sẽ tịch thu hết tài sản của dân, rồi đây mình cũng chẳng còn nhà để ở. Thừa bố mẹ, ngay giờ phút này thì con chưa thể quyết định được, xin bố mẹ cho con ít ngày để suy nghĩ, con xin cảm ơn tấm lòng nhân hậu của bố mẹ.

Tối hôm đó về nhà, chị Lan suy nghĩ liên tiếp mấy ngày đêm giữa ra đi và ở lại, chị không thể bỏ cha mẹ ở lại để ra đi, 2 chữ hiếu thảo vẫn còn in đậm trong tâm trí chị, chị muốn ở lại để phụng dưỡng cha mẹ như là để đền đáp công ơn sinh thành và dưỡng dục mà cha mẹ đã dành cho chị. Sau cùng chị phải đưa vấn đề ra thưa chuyện với cha mẹ và nhờ các người chỉ giáo. Bố mẹ nghĩ con phải ra đi để tìm tương lai cho các con. Bố mẹ ở lại đã có anh chị em của con chăm sóc, 3 mẹ con cứ yên tâm ra đi rồi bố mẹ cũng tìm cách ra đi sau. Đây là cơ hội ngàn vàng, con không nên bỏ

lỡ và lại con không nên chối từ tấm lòng phúc hậu của cha mẹ chồng.

Nhận được những lời khuyên nhủ, dạy bảo đầy tình thương yêu, âu yếm của cha mẹ, chị Lan cảm thấy yên tâm hơn nếu ra đi. Chị biết ra đi là chấp nhận sự nguy hiểm là đi tìm sự sống bên cạnh cái chết, là thập tử nhất sinh. Nhưng nếu ở lại, chị phải trực diện với những khó khăn trong cuộc sống, tương lai của các con chị tựa như những hạt mưa đá rơi trên mặt đường, chị phải sống trong một xã hội mà phẩm giá và quyền làm người của mỗi cá nhân bị chà đạp. Quyền được nghe, được nói, được suy nghĩ của mỗi cá nhân đều bị tước đoạt, họ chỉ có một quyền duy nhất là “quyền được làm thân phận những con thú trong sở thú” cho nên thà bỏ xác dưới lòng đại dương còn hơn là sống dưới một chế độ mà những người lãnh đạo là những kẻ “giàu có về tiền bạc nhưng lại nghèo nàn về nhân phẩm, đạo đức, lương tri và liêm sỉ”. Chị quyết định ra đi và xin phép cha mẹ về sống bên gia đình bố mẹ chồng để thuận tiện cho chuyển vượt biển sắp tới và chị thăm nghĩ nếu ơn trên phù hộ cho 3 mẹ con chị được định cư ở một quốc gia nào đó, chị sẽ bảo lãnh cho cha mẹ sang đoàn tụ với gia đình chị. Nhờ ơn trên độ trì, che chở, chuyển vượt biển của chị và gia đình cha mẹ chồng thành công, 3 mẹ con chị đã đến được bến bờ TỰ DO: Hợp chủng quốc Hoa Kỳ, sau khi đã tạm trú một thời gian ngắn tại trại Pulau Bidong, Mã lai Á.

Ba mẹ con chị được gia đình ông anh ruột bảo lãnh và được về định cư tại Houston trong khi gia đình cha mẹ chồng được gia đình người con trai cả bảo lãnh về Dallas. Tuy 2 thành phố cách nhau khá xa nhưng sau này chi vẫn hàng tháng đem 2 con lên Dallas thăm ông bà nội. Nhờ có ông anh ruột đi năm 1975 nên đã hướng dẫn chị tường tận

mọi điều cần thiết để khỏi bơ ngỡ khi hội nhập vào xã hội mới. Các con của chị tiếp tục việc học hành, chị trao gửi Anh Ngữ một thời gian, sau đó ghi danh học Accounting 2 năm ở Đại học cộng đồng. Sau thời gian miễn khóa, chị kiếm được việc làm tại một cơ quan của chính phủ. Cuộc sống của 3 mẹ con tạm ổn định, hàng ngày chị đi làm, các con đi học. Sau khi tốt nghiệp trung học, cả 2 đều tình nguyện gia nhập quân đội để đóng góp thêm nhân lực cho quân đội Hoa Kỳ, để trả ơn cho những tấm lòng bác ái của chính phủ và nhân dân Hoa Kỳ đã cho gia đình chị một cuộc sống xứng đáng với giá trị “quyền làm người của mỗi cá nhân”. Con trai lớn vào West Point và trai út vào Naval Academy, 2 trường quân đội vào bậc nhất HK. Hiện nay cả 2 cháu đều đang phục vụ trong quân đội Hoa Kỳ. Đây là món quà quý giá nhất mà các con đã hiến dâng đến mẹ để đền đáp công ơn dạy dỗ, nuôi nấng, đồng thời cũng để tỏ lòng ngưỡng mộ và tiếp nối nghiệp cha. Ngày lễ miễn khóa của con trai lớn tốt nghiệp West Point, chị Lan cùng toàn thể đại gia đình nội ngoại đi tham dự, nhìn quân phục của các SVSQ tốt nghiệp, chị nhớ tới hình ảnh chồng 25 năm về trước, chị không cầm nổi nước mắt. Định cư ở Houston được hơn 2 năm thì chị nhận được tin vui : cha mẹ và gia đình một người anh thứ đang tạm trú tại trại định cư ở Phi luật Tân, chị vô cùng sung sướng, 9 tháng sau tất cả được về định cư tại Houston, 3 gia đình cùng quây quần sum họp cạnh cha mẹ. Ước vọng của chị Lan được toại nguyện nhưng hình bóng của Vương vẫn không thể phai nhạt trong ký ức chị.

Hà Hải Nam

Tháng 5-2016

Người Nữ

Tù Binh

Tường Lam

Việc làm đầu tiên của tôi là bước xuống xe, sau tám giờ làm ở hãng đến bên thùng thư lấy mấy cái bill: Time Warner Cable, Missouri Energy, Sears... mấy tờ quảng cáo về quần áo, bàn ghế, chót hết là một phong thư gửi cho tôi, bên góc trái ghi tên người gửi Vũ Thị Bích Liên... Georgia...

Tôi tìm kiếm trong ký ức của mình, không tài nào nhớ tên người đàn bà họ Vũ, tôi sốt ruột mở thư:

Georgia, ngày 20 tháng 1 năm 2006

Anh Ân thương mến!

Định mệnh nào khiến em vào nhà sách sáng nay, tập truyện Tám Hồ và hình ảnh anh ở trang bìa đã làm cho em chết sùng!

Lật trang sau một tấm hình khác của anh đang làm việc bên bàn giấy. Môi em run khẽ nói "Anh đây mà!"

Trời ơi! Anh Ân ơi! Trái đất này nhỏ bé quá! Sau cùng rồi em cũng còn gặp được anh.

Anh còn nhớ em không?! Bích Liên người nữ tù binh của anh năm xưa đây! Người con gái bị Việt Cộng bắt trên chuyến xe đò, bị còng chân bằng thanh sắt xoắn ngang trong lán trại tù ở mật khu Dừa Đỏ năm nào.

Buổi chiều đó dù đã ba mươi tám năm rồi, cơn mưa rỉ rã suốt ngày và đoàn trực thăng chở đơn vị anh nhảy vào. Họ

di chuyển từ binh đoàn ông, cột thành chùm xuống ghe bơi đi, còn lại mình em và cánh quân anh tràn vào chiếm trại tù trong lửa đạn mịt mù. Em bị bắt dẫn giải đến anh Trung Úy Đại Đội Trưởng với hàng ria mép dễ... ghét.

Chuyện cổ tích “Thạch Sanh Chém Chàng”, chuyện tình “Người Hùng và Giai Nhân” sao đúng vào hoàn cảnh và số mạng của em quá chừng. Em không quyền quý cao sang như công chúa, em không nhan sắc để được là giai nhân, nhưng mãi hoài trong tim em, anh là người cứu mạng, người anh hùng của cô gái mười tám tuổi và cho mãi đến bây giờ em người đàn bà đã ngoài năm mươi tuổi rồi! Em luôn cất giữ và thương anh suốt đời! Ân tình nào sánh bằng ơn cứu tử đây anh?!

Áy chết! Em cả gan quá! Đọc xong thư, anh đốt đi kéo chị phiền lòng vì em dám nói yêu anh. Em và chồng em ly dị cách đây mười năm, em có đứa con trai hai mươi tám tuổi đã lập gia đình và ở riêng. Em sống một mình với nỗi niềm cô đơn, chiếc bóng, nguồn vui qua ngày trong kinh Phật và tiếng dương cầm.

Được thư xin anh viết cho em đôi dòng hoặc điện thoại lời nói rồi sẽ bay đi vào quên lãng, để em còn biết được trong cõi đời này có người đàn ông với bộ ria mép dễ... ghét còn nhớ đến mình.

Em hy vọng vô cùng sẽ nhận được thư anh trong đó chứa đựng niềm vui bao la của đời em.

Không dám hôn anh!

Bích Liên

TB: Câu chuyện “Chiếc Giường Tre Bông” đã làm em rơi nước mắt! Chuyện có thật không anh?! Có người đàn bà nào can đảm và lãng mạn hơn em dám mơ tưởng suốt đời ngủ bên anh trên chiếc giường nệm King size?! Em ghen với bà ta đấy.

Tôi ngồi xuống ghế, tháo giày và trong tư thế lạng yên không biết bao lâu. Khúc phim trực thăng vận trong buổi

chiều mưa năm nào lần lượt hiện rõ trong tôi.

Đại đội được làm lực lượng trừ bị tại sân vận động cạnh chùa ông Hào. Tăng phái cho Trung Đoàn 14 Sư Đoàn 9. Trung Đoàn Trưởng có danh hiệu truyền tin là Bạch Hổ. Đại tá Lê V. N. con người chỉ biết mỉm cười với bản đồ.

Dứt nửa bịch gạo sậy với hộp thịt ba lát, tựa đầu vào nón sắt tôi ngủ một giấc. Người âm thoại viên đánh thức tôi dậy trao ống liên hợp cho tôi.

- Tân Khoa 1... Tân Khoa 1... Đây Bạch Hổ.

- Bạch Hổ đây Tân Khoa 1.

- Tân Khoa 1 sắp xếp gia đình sẵn sàng, chuồn chuồn sẽ bốc anh vào Alpha 12. Nhận rõ trả lời?!

- Đáp nhận 5/5 Bạch Hổ.

Tôi xem lại phóng đồ A.12 nằm trong rừng cây, cách bờ sông Láng Thè 300m về hướng Bắc. Các trung đội nhận lệnh đại đội chia làm sáu toán.

- Tân Khoa 1 đây Bạch Hổ.

- Tân Khoa 1 nghe Bạch Hổ.

- Gia đình Tân Khoa sẵn sàng chưa? Chuồn chuồn trên đường tới.

- Trình Bạch Hổ gia đình tôi sẵn sàng, Tân Khoa 1 lên chiếc thứ 2 thăm quyền.

- OK.

Mưa bắt đầu nặng hạt, sáu chiếc trực thăng đáp xuống, cả gia đình lên vùng và mười phút sau đã vào mục tiêu. Bạch Hổ bay vòng trên lưng chùng trời. Hai chiếc gunship nhào lên xuống liên tục bắn vào mục tiêu, đạn xé đạn chéo vào nhau như mỏ hàn gió đá, hai đám cháy nhỏ và khói đen mù trời.

- Tân Khoa 1 đây Bạch Hổ.

- Tân khoa 1 nghe Bạch Hổ.

- Tân Khoa 1 thấy kinh kỳ màu đỏ không?

- Nhận 5/5 Bạch Hổ.

- Gia đình Tân Khoa chiếm mục tiêu màu đỏ, áp sát bờ

vườn chờ lệnh. Tôi bay trên đầu 24/24 nghe rõ trả lời.

- Đáp nhận Bạch Hồ.

Hai gunships rà xuống thấp tác xạ dữ dội vào những mái nhà, lán trại dưới hàng cây. Cả đại đội nhảy ra khỏi máy bay tác xạ xung phong chiếm vào bờ vườn. Những cơn mưa đầu mùa trải dài trên cánh đồng loáng nước đất còn cứng, nước tung tóe và hỏa lực địch bắn trả. Nhưng năm phút sau cả đại đội chiếm được bờ vườn. Trái B.40 huốt tầm nổ phía sau tạo thành cột nước và bùn đen.

- Tân Khoa 1 đây Bạch Hồ.

- Tân Khoa 1 nghe Bạch Hồ.

- Chuột đang tốc hồ chạy về hướng Bắc, gia đình Tân Khoa truy kích ngay, “Long Sơn” rộng ra phía bờ “Con Rắn Xanh”.

Đây là hậu cần của Tango Delta. Chiếm gò má bên trái anh. Có hai cũi và hai chuột kylo». Long Sơn cẩn thận coi chừng mine và khoai lang. Tân Khoa 1 nhận lệnh thi hành.

- Đáp nhận 5/5 Bạch Hồ.

Tôi cho một trung đội lục soát bung rộng ra phía bờ sông. Ba trung đội tác xạ căng hàng ngang tiến lên. Một trái B.40 nổ sầm trước mặt, tiếp theo thật nhiều tràng AK. Cây anten bầy đoạn gãy lìa, tôi và đệ tử mang máy té xấp xuống phía trước, vai trái tôi rỉ máu.

- Đây Alpha gọi.

- Alpha đây 1 nghe.

- Chuột cách gia đình anh 100m, phản ứng mạnh. Tôi đang đập nó. Bao giờ thấy “Kinh Kỳ” màu tím, tôi hướng pháo lên “Chị Hằng” anh cho cả gia đình căng hàng ngang nhào vô ngay, dùng “Khoai Lang” đập đầu chúng. Nghe rõ, hiểu trả lời.

- 1 nhận Alpha 5/5.

Cả ba trung đội đồng loạt khai hỏa dữ dội, súng cối, đại liên, M.79 trấn áp không cho địch ngóc đầu. Năm phút sau trái khói màu tím bung lên, tất cả vũ khí nòng hướng lên

cao bắn chéch lên trời, súng cối thêm “sạt” và tiếng xung phong của trung đội 1 vang dội cả một vùng.

Ầm... Ầm... Ầm... tiếng nổ liên hồi xé tai cùng ánh chớp lửa xanh lè của lựu đạn, khói lửa mịt trời.

Địch im tiếng súng, đại đội tràn lên lục soát. Trước đó gunship tác xạ chính xác, địch để lại trận địa 10 xác, thu một súng cối 60 ly, 2 B.40, 5 AK và một số dụng cụ y tế.

Tiểu Đội Trưởng Thám Báo dẫn đến trước mặt tôi một cô gái độ mười tám, quần áo mong manh bê bết bùn, mặt mũi lấm lem, chân đi khập khiễng và ánh mắt không hồn.

Tiểu đội trưởng báo cáo:

- Trình thẩm quyền, tôi lục soát thấy cô này nằm úp mặt xuống đất, hai chân bị còng vào thanh sắt dài. Em bắn bẻ còng và dẫn đến trình diện trung úy.

Thoáng nhìn, dù mặt mũi lem luốc nhưng phong cách tôi biết cô không phải cư dân vùng mật khu này.

Tôi làm mặt nghiêm, hắt hàm hỏi:

- Cô tên gì, quê ở đâu tại sao lại bị còng ở đây?

- Dạ! Em tên Vũ Thị Bích Liên, nhà ở Sài Gòn, cách đây sáu tháng về thăm ngoại ở Trà Vinh. Xe đò bị VC chặn lại ở Đồng Cây Cách, họ xét thấy trong bóp hình ảnh hai em, sĩ quan Dù. Họ bắt em, bịt mắt dẫn đi nhiều nơi, mới về đây ba ngày thì được mấy ông tới cứu đây.

Khai xong Bích Liên ôm mặt khóc nức nở. Tôi thấy lòng mình chùn xuống, nhìn cô gái tôi thấy thương tâm vô cùng. Một cánh hoa rơi trong lửa đạn loạn ly. Tôi cứ thắc mắc hoài không biết nhờ phép lạ nào với ngàn ấy hoả lực: gunship, súng cối, trung liên, đại liên, M.79, M.16, lựu đạn tập trung vào mục tiêu, thế mà cô gái vẫn sống không một vết thương nào ngoài vết thương ở cổ chân vì bị còng lâu ngày, đã được y tá đại đội băng lại.

Vết thương trên vai tôi may mắn chỉ rách một đường ngoài da, trở về hậu cứ cùng bè bạn và chỉ vài cơn say quên đời rồi cũng kéo da non thôi.

Tôi báo tổng kết chiến lợi phẩm và tình trạng Bích Liên lên Bạch Hổ. Nhận lệnh thiêu hủy tất cả lán trại, được lời khen của Bạch Hổ và an ninh bãi đáp cho trực thăng bốc chiến lợi phẩm và đại đội về điểm xuất phát, quân số tăng thêm một.

Trời ngả về chiều, sáu chiếc trực thăng quàng nhẹ lên cao, dưới chân chúng tôi lửa khói ngút trời xa dần.

Ngồi bên tôi trên trực thăng, gió phàn phật Bích Liên ôm chặt tay tôi, run cầm cập áo quần tã tơi như con mèo ướt.

Đơn vị di chuyển hàng dọc về hậu cứ, Bích Liên e lệ khép nép đi bên tôi. Hàng mấy chục chú em nhỏ rần rật chạy theo sau miệng la lớn:

- Bắt được nữ VC đẹp quá tụi bây ơi!

Mấy cô chủ quán cà phê bên đường mà tôi và mấy sĩ quan thường đến uống. Ra đứng sát lề đường miệng cười tùm tùm vừa đủ cho tôi và Bích Liên nghe:

- Chà coi bộ đẹp đôi quá trung úy ơi!

Áo trận còn nặng mùi thuốc súng, vừa mới rời trận địa lửa khói ngút trời, thế mà mấy câu nói châm chọc đó làm cho đôi chân tôi bước đi ngập ngừng.

Vì không có quần áo, tấm xong Bích Liên mặc đỡ bộ đồ ngủ của tôi màu xanh lam lấm tấm hoa khế.

Đồ hơi rộng Bích Liên vuốt vuốt tay áo miệng cười bẽn lẽn, ngượng ngùng vì mặc đồ ngủ của tôi, người đàn ông mới gặp nhau vài giờ trong lửa đạn.

Ngọc nằm trong bùn, rửa sạch ngọc vẫn là ngọc. Bích Liên trở nên xinh đẹp, cử chỉ nề nếp và đoan trang vô cùng.

Tôi mỉm cười, Bích Liên nhìn tôi lí nhí hỏi:

- Trung úy cười gì em?!

- Thấy Liên mặc đồ ngủ đàn ông, tôi nhớ đến cuốn phim “Un Pyjama Pour Deux”.

- Em cũng có coi phim đó, làm sao em có thể sánh được với nữ tài tử Doris Day duyên dáng và xinh đẹp được.

- Riêng tôi thì có tý nào với nét đẹp trai, hào hoa phong

nhã của Rock Hudson.

- Trung úy không bằng Rock Hudson nhưng gương mặt “ngầu” hơn ông ta nhiều.

Buổi cơm chiều được dọn lên, Liên cầm đĩa ăn ngon lành vì mấy con cá rô dầm nước mắm gừng và dưa leo tươi.

Bên ngoài hàng rào, dân chúng quận lỵ tụ tập cả trăm đa phần là phụ nữ, cô giáo và mấy em nữ sinh, có mấy cô lấy hai tay che miệng làm loa:

- Trung úy ơi! Cho chúng tôi chiêm ngưỡng dung nhan người đẹp VC coi trung úy.

Trước đó Ban 2 Chi Khu phối hợp với Cảnh Sát xác nhận lời khai của Bích Liên nhà ở số... đường Bà Huyện Thanh Quan quận 3 Sài Gòn là trung thực.

Thuyết phục mãi Bích Liên mới chịu bước ra, tôi dẫn đến gần hàng rào và nói lớn:

- Xin giới thiệu cô Bích Liên bị VC bắt trong chuyến xe đò chiều về thăm ngoại ở Trà Vinh. Bích Liên học sinh lớp đệ nhất ở Sài Gòn.

Bích liên quệt nước mắt cúi đầu chào mọi người và chạy vội vào trại với đôi vai run run.

Mọi người tản hàng trong niềm cảm thương cho cảnh tù tội của Bích Liên. Tối đến có mấy cô giáo xin gặp, tặng mấy bộ đồ và có cô cùng khóc với Bích Liên.

Năm giờ sáng đơn vị được lệnh xuất phát tham dự cuộc hành quân liên tỉnh Vĩnh Long - Vĩnh Bình. Một ngày chúng tôi nhận được từ ba đến bốn lệnh hành quân: Trung Đoàn, Chiến Dịch, Tiểu Khu, Chi Khu... Ưu tiên có cấp độ cao nhất... Tối về giữ cầu, làm vòng đai an ninh, sáng mở đường, rà mìn phá mô... thỉnh thoảng mới tham dự hành quân cấp Quân Đoàn, Sư Đoàn...

Riêng Bạch Hổ và tôi có một “kỷ niệm” khó quên. Đổ đại đội tôi xuống rừng chà là Long Toàn nhiệm vụ đánh từ mé biển vào. Nhìn vào phóng đồ tôi thấy đơn vị đã ở ngoài tầm yểm trợ pháo binh 155 ly.

Tôi nêu thắc mắc. Bạch HỔ trả lời:

- Bạch HỔ dùng “gia đình” anh làm “mồi” nhờ có chuột tôi có cách cứu anh.

May mắn tôi còn sống đến giờ này để viết lên danh xưng hào hùng, người lính kiêu hùng, đưa con cưng của tổ quốc... Còn thực tế chiến trường dùng để “làm mồi” vì cuộc hành quân đó đơn vị tôi chỉ đụng với du kích thôi.

Bốn giờ sáng tôi đánh thức Bích Liên dậy, phải nói rõ đoạn này kéo độc giả thắc mắc. Tôi đó Bích Liên ngủ trên ghế bố xếp trong phòng, còn tôi giăng võng ngủ bên ngoài, ngăn cách bằng tấm poncho. Thứ vách ngăn không kiên cố gì cho lắm, sẽ lay động phát phơ mỗi khi có cơn gió lùa vào.

Sửa soạn xong, Bích Liên vén poncho bước ra, chiếc áo bà ba màu tím, quần đen, tóc chảy dài ôm bờ vai! Một cô gái xinh đẹp!

Tôi mời Bích Liên ăn sáng, theo tiêu chuẩn người lính: cháo trắng, cá lòng tong kho tóp mỡ. Bích Liên múc cháo cho tôi và nạng liền tay.

Tôi đón chuyển xe tải nhất Trà Vinh - Sài Gòn, đỡ Bích Liên lên xe, bắt tay từ ghế trước khi xe chạy, gửi vào tay nạng một món tiền chỉ đủ trả tiền xe và chút trái cây ở Bắc Mỹ Thuận làm quà cho gia đình! Gia tài của một sĩ quan cuối tháng may mắn còn được ngần đó.

Độ nửa tháng sau, tôi nhận được một thùng gửi bảo đảm theo đường bưu điện: một cặp Martel cổ lùn, hai kí lô sausage xông khói của Pháp, năm hộp pho mát «La Vache Qui Rit», hai áo chemise may ở tiệm «Chua», hai bộ pyjama viền chỉ tím, một khăn quàng cổ màu xám tro, mười bản tên thêu tay và hai phong thư: một thư của gia đình Bích Liên với lời tri ơn sâu sắc đã cứu mạng Bích Liên; một thư dài của Bích Liên. Tôi còn nhớ đại khái nạng đã lấy trộm bộ đồ ngủ của tôi làm kỷ niệm, nay em đèn gấp đôi, khăn quàng cổ và băng tên Bích Liên thêu tay rờng rã suốt một tuần để coi như có chút tình theo tôi những lúc

hành quân. Đồng thời Bích Liên van xin tôi đến nhà thăm em mỗi khi được phép về Sài Gòn.

Thời gian sau, cả gia đình lái xe xuống thăm tôi hai lần đều không gặp, chỉ gửi quà lại thôi. Một lần đơn vị đi thụ huấn tại Chi Lăng - Thất Sơn. Một lần đơn vị đi bình định vùng khu trù mật Lo Co An Trường.

Những hạt cát kỷ niệm đời người, đã trắng vừa cần mẫn se lên rồi, sóng gió tràn vào vùi lấp đánh vỡ tan và cuốn đi không thương tiếc, biệt tâm hướng chi thời gian quá dài! Ba mươi tám năm rồi còn gì! Chuyện xảy ra hồi Mậu Thân! Năm đơn vị tôi cứu thoát cho Bích Liên chỉ còn lại trong mịt mù ký ức.

Tôi biên thư trả lời cho Bích Liên, tôi nói chuyện cứu Bích Liên là chuyện bình thường, nếu đơn vị hành quân nào khác cũng làm thế thôi. Tôi cũng xin Bích Liên lấy lại câu “ Có bộ râu mép dễ...ghét”, bây giờ râu ria có còn gì nữa đâu! Có chăng là một lão già háp với tóc tai “Lơ thơ tơ liễu buông manh” mà thôi!

Tôi cũng cho Bích Liên biết đoàn tù nam năm xưa, bị buộc thành xâu dẫn đi xuống xuống bơi ra giữa dòng sông Láng Thè bị nhận chìm, tất cả đều chết đuối. Theo lời kể của chi Tư P... chủ nhân chiếc xuống mà đám cai tù mượn của chị để giết người.

Đất đai miền Nam phì nhiêu một phần nhờ phù sa sông Cửu Long bồi đắp; một phần nhờ thịt xương xác người mà Cộng Sản đã <giải phóng> họ trong những đêm tối trời.

Sáng nay thứ Bảy, tôi lại nhận được thư thứ hai của Bích Liên:

Anh Ân Thương mến!

Em vô cùng cảm động đọc thư anh nhiều lần để hiểu và thông cảm những gì anh nói.

Nghĩ cho cùng chúng mình thật may mắn, nhất là anh sau bao năm chiến trận tàn khốc, tù đầy khắc nghiệt mà anh vẫn còn sống và em tin rằng anh sống rất thọ vì bắt đầu từ nay

hàng đêm em đọc kinh cầu nguyện cho anh gặp nhiều điều lành và trường thọ.

A! Em có một gói kỷ vật luôn mang theo bên mình suốt ba mươi tám năm nay: “Bộ đồ ngủ” em mặc đầu tiên quen biết anh. Ngày xưa vua Tự Đức giữ áo của bà cung phi mà ông sủng ái nhất. Sau khi bà ta chết để mỗi khi nhìn thấy. Ông vua đã tình ấy thốt nên lời ước muốn:

Đập cổ kính ra tìm lấy bóng

Xếp tàn y lại để dành hơi

Còn em thỉnh thoảng hé bao nylon ra tìm lấy bóng hình anh và đôi khi em ngửi thấy hoặc tưởng tượng em không nhận thức được mùi da thịt anh, da thịt em quỳện vào nhau và đôi khi có cả mùi ả mố, em coi đó là mùi tình yêu của em. Vì thua anh! Trên cõi đời này những nhà khoa học uyên bác, nhà dược học Nobel! Và tất cả loài người có ai biết được đích thực mùi của tình yêu?!

Em lẩn thẩn quá rồi anh Án ơi! Mỗi lần nhớ đến anh em đều rơi vào trạng thái tình cảm như thế đó. Anh có thương em không?! Em dừng đây.

Không dám hôn anh.

Bích Liên

Tôi xếp thư, lặng thinh hồi lâu, tôi đưa lên vai trái gầy, vết thương năm xưa bỗng dung trở mình và khoảnh khắc bằng trực giác không kiềm chứng được, tôi nghe mái tóc thất mùa của mình rồi đây sẽ thêm nhiều sợi bạc.

(Đêm Mừng Một Xuân Bích Tuất)

Tường Lam

Buổi sáng,

Đi dạo ở vườn Tâm

Nhất-Phương

*Phật ngồi tĩnh lặng ngoài hiên,
nghe tim chao động...am thiên cõi không.
Can chi ray rức tất lòng,
trăm năm một giấc, phiêu bồng lãng du.*

Cây lá xanh tươi hòa quyện sương. Có tiếng mở cửa thật nhẹ nhàng, nhưng con mèo Hoàng Kim bên hàng xóm khá thính tai cũng nghe động, uốn cong lưng phóng nhanh về hướng nhà nó ở. Giọt nước lóng lánh bao quanh búp hồng Angel Face, thoang thoang thơm hương trần gian.

Vũ trụ luôn luôn tuyệt vời ở mỗi buổi bình minh, như tâm-vô-tâm của chính mình dưới bầu trời quê hương thuở ấu thời. Tôi cảm nhận sự hiện hữu của búp hồng con mới nhú và tự hỏi, từ lúc nào đời sống được bắt đầu, như nụ hồng kia hay như giọt sương ban mai?

*Mở cửa vườn Tâm mỗi sớm mai
Sao ta lưu luyến mãi chốn này?
Không gian lóng lánh khung trời cũ
Một góc vô thường, vũ trụ quay.*

Nhất-Phương

Bình minh lấp ló, đáng yêu biết nhường nào nên bóng đêm còn ngập ngừng, lưu luyến chưa chịu chia tay. Bông bưởi rụng nhiều đến nỗi viên đất xung quanh gốc cây như được điểm tô thêm màu phấn mới. Ly cà phê bị bỏ quên bởi tĩnh vật nhiệm màu, quyến rũ hơn. Anh nắng đầu ngày tuy rộn rảng nhưng rất khẽ khàng, đậu nhẹ giữa vườn Tâm...

Nếu như ngày mới của tôi bắt đầu bằng giọt sương ban

mai, điều gì sẽ xảy ra và có được chấp nhận bởi sự mong manh mơ hồ của chính nó? Sương sẽ tan loãng dần khi mặt trời lên, và vạn vật có bị dập vùi theo sự bất thường của phút giây tiếp nối? Hình ảnh đầu tiên tôi gặp mỗi ngày vẫn luôn là những hình ảnh ảo. Từ mái nhà xưa lồng lộng tiếng cười với ông bà, cha mẹ, chị em dưới làng quê, cho đến tôi ẩm riêng tự mình tạo dựng nơi một miền đất khác. Dĩ nhiên, không gian lúc ấy mịt mù tăm tối bởi cuộc chiến ý thức hệ đã đến thời quyết liệt nhất nơi quê nhà thống khổ.

Như thế đó. Dòng đời tuy có lúc đáng yêu, đáng sống, nhưng cũng đáng lo ngại vô cùng cho một dân tộc bất hạnh như dân tộc tôi. Hôm nay Chủ-Nhật, mười chín tháng sáu, dân chúng Mỹ sẽ quay quần ăn mừng Lễ Từ Phụ, lại rơi đúng vào ngày Quân Lực của dân tôi nữa. Như vậy, hẳn sẽ có thêm nhiều điều cần ghi nhớ để hồi tưởng, khiến vũ trụ càng trở nên huyền diệu lẫn quay cuồng đảo điên. Bầu khí quyền bị hâm nóng bởi cả hai nghĩa bóng-đen của thời thượng. Hơn thế nữa, chỉ sau hai mươi bốn giờ phù du, mùa Hè mới sẽ chính thức nhập cuộc, tôi gọi đây là “mùa Hè đỏ lửa”, với từng chuỗi cháy rừng tràn lan “rực rỡ” như con rồng Lava uốn lượn trên nhiều tiểu bang. Ôi, mỗi miền đồi núi xinh tươi hùng vĩ của đất nước đang bị xóa nhòa trong thiên tai, có thể nào tôi gọi “nó” là quê hương? Cũng đúng mà, có phải không? Bởi giữa Đại-Dương bao la, chúng tôi đã từng tâm niệm “nơi nào có Tự Do, nơi đó sẽ là Quê-Cha”.

Nhân ngày Từ Phụ, tôi nên viết xuống đôi dòng, để đàn trải tình thương chân thật nhất có thể, đến người cha tuy không cùng dòng tộc, nhưng rất hào hiệp, ra sức dưỡng nuôi những đứa con khao khát Tình Người, bị cướp hết sự an bình trên đất mẹ.

Ở miền đất xinh tươi Hợp Chúng, tuy được bảo vệ bởi Nữ Thần Tự Do, vẫn cứ tiếp tục bị Thần Lửa, Thần Nước trêu chọc, tàn phá không tiếc thương như muốn thể hiện sự... tự do hoàn hảo. Một thảm trạng khác, tang thương chưa từng có, cũng vừa mới phát sinh (rạng ngày 12 tháng 6), không những làm tăng thêm nhiệt độ hiểm nguy cho mọi sinh vật,

mà còn cháy đỏ nội tâm con người ở cuộc thăm sát giới tính lớn nhất trong lịch sử nhân loại. Tôi ngạc nhiên quá đỗi với ý nghĩ chủ quan lạ lẫm:

- Súng đạn vô tình thật, nhưng Con Người có tri thức mà, đâu thể vô tâm tàn nhẫn “ngọn mục” đến như thế. Phải chi, hay nếu ... “ngày xưa”, dân tôi may mắn nhận được mớ đạn được dư dưng này để bảo vệ tổ quốc, “khuôn mặt Quê Cha” đã có thể trang điểm một cách cẩn trọng, tử tế, đầy kỳ hoa dị thảo, không khi mát mẻ dịu dàng hơn chứ đâu phải đối đầu với một môi trường sống kinh hoàng như hiện tại.

Dưới màn sương bao la, tôi thâm thấu đến bảo hòa nỗi niềm tang thương mất mát. Vườn Tâm thật sự bị chao động trước các cuộc chia lìa vĩnh viễn, chập chùng đó đây phảng phất nụ cười ánh mắt trẻ thơ còn thơm mùi sữa mẹ, đã vội vã lang thang bay vào Cõi Vô Cùng, như huyền thoại khó tin của các phim hoạt hình, liên tiếp xảy ra từng chuỗi trong biển trên ngàn, cho đến tận khung trời bất khả của đấng Từ Phụ. Lúc này đây, tôi thâm cầu mong giọt sương ơi hãy tan biến nhanh hơn, xóa cho mau tất cả mọi chứng tích thăng trầm, đốn đau, cuồng nộ.

Nếu sương chịu tan, sẽ bắt đầu để lộ một góc con đường tuy chưa bằng phẳng lắm. Hãy nén lòng chờ đợi nắng ấm buổi bình minh.

Nếu được bắt đầu ngày mới bằng một nụ hồng, mang tên Angel Face?

Trời sáng hơn cho tôi cơ hội thăm định kỹ càng về vẻ đẹp đơn sơ mà lâu bền đậm thắm của nụ hồng Angel Face. Đây mới chính là điều tôi quan tâm, muốn xót chia cùng bạn, những người thân mến nhất hoặc chưa hề quen của tôi nữa, bởi “friendship is just a smile away”. Sắc tím lãng mạn được dùng để xoa dịu, nối liền khoảng lưng chừng đứt đoạn giữa vườn Tâm, giữa tình thế mong manh biến chuyển không ngừng của xã hội. Nếu quá khứ là kho tàng đầy ắp sắc màu kỳ diệu đáng để nâng niu, thì hiện tại càng nên được gìn giữ chu toàn cho khỏi tiếc nuối về sau. Lòng cố nén lòng, tôi chấp nhận hết thảy mọi thứ tình vui tình buồn

có được nơi quê người. Tôi vội vã quay tìm khoảnh khắc bao la quá khứ, vô tình vừa bị bỏ quên dưới làn sương còn lơ nhờ tôi:

“Trở lại con đường thơm lá Cam

Ly cà-phê pha màu Ngọc Lan

Chưa lần ném thử làm sao uống

cạn hết bao nhiêu lời dối gian?”

Ly cà phê đầu ngày của tôi, dĩ nhiên không còn tồn đọng chút hơi ấm nào. Tuy nhiên, hương vẫn ngào ngạt thơm, hòa quyện nhan sắc Ngọc Lan thành một kết hợp tuyệt vời. Không gian oi, nắng sáng oi, vườn Tâm oi, hãy thưởng thức cùng tôi ngậm cà phê vừa mới nguội để mừng cho quyết định dứt khoát từ bỏ những sự bất hạnh. Không khí vườn Tâm lúc này bỗng dung hòa quyện hương Cam. Tôi hy vọng rừng Cam của tôi không bao giờ trụi lá, dầu biết mình đang đứng ngẩn ngơ nhìn con đường không đất không nước, lắng nghe Dân Chủ Cộng Hòa dẫn vật cuộc đời bằng nhiều chiêu thức ngoạn mục. Chàng bảo con Trừu, Nàng nói con Cừu, có khác gì không? Sự khác biệt, nếu có, chắc chỉ là nhân-sinh-quan của từng cá thể.

Năm thứ 2016, Thế-Giới đang bị tàn phá về mọi mặt, nhưng đất nước Quê Cha vẫn còn quá nhiều điều tốt đẹp đáng để giữ gìn. Nói gì thì nói, tôi vẫn tin tưởng ánh nắng đầu ngày sẽ luôn luôn chiếu rọi lên Angel Face. Tôi cẩn trọng và vui mừng gửi đến Bạn về đẹp tinh thần của ngàn đóa hoa tim e ấp, âm thầm mới nhú ở vườn Tâm.

Một ngày mới khác sẽ lên, mọi nỗi buồn sẽ qua. Niềm tin tới cùng màu xanh hy vọng. Đôi bàn tay của chính mình sẽ cố sức vươn cao, vươn cao hơn nữa...đan hững lầy ánh mặt trời, cùng chân tâm réo gọi thật rõ ràng giữa rừng Cam chưa hề vui mầm lá:

-Cha ơi, Tự Do ơi.

Nhất-Phương